

Arrest

nr. 165 746 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 december 2010 en op 15 februari 2011, geactualiseerd op 17 maart 2011, diende verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 4 oktober 2012 omdat geen buitengewone omstandigheden werden aangehaald waarom de aanvraag niet kan worden ingediend via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de hoofdverblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Dat is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2010 en op datum van 15.02.2011 werden ingediend en op 17.03.2011 werden geactualiseerd door :

Volgens pp: B., A. (...) (R.R.: (...)) volgens pp: nationaliteit: Albanie volgens pp: geboren te Shkoder op 20.02.1977 ook gekend als: geboren te Bushat op 20.02.1977 adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds september 1999 ononderbroken in België zou verblijven; hij zich al zeer goed geïntegreerd zou hebben in ons land omdat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij en hij volledig geïntegreerd zou zijn; hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in onze maatschappij; hij werkbereid zou zijn en hij zelf zou willen werken en zelf voor het inkomen zou willen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk zou zijn en dat hij niet ten laste zou willen vallen van de staat en hij zou kunnen tewerkgesteld worden als bezetter/stukadoer en zijn motivatie groot zou zijn en hij niets liever zou doen dan werken en zelf zou willen instaan voor zijn onderhoud en hij een gediplomeerd stukadoer zou zijn en hij dus ieder ogenblik tewerkgesteld zou kunnen worden en hij onmiddellijk zou willen beginnen werken zodat hij zelf een inkomen zou hebben en niemand ten laste zou zijn en dat de werkgever hiermee gediend zou zijn en hij zelf uiteindelijk ook enige zekerheid zou kunnen bekomen en dat dit alleen maar een winstoperatie zou kunnen zijn voor iedereen, wat wordt gestaafd met een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer dd. 09.12.2010 en met een arbeidsovereenkomst; hij zijn leven hier zou hebben opgebouwd; betrokkene al een hele vrienden - en kennissenkring zou hebben opgebouwd en hij zijn leven hier zou hebben uitgebouwd, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; hij verschillende cursussen Nederlands zou hebben gevolgd, omdat hij zou beseffen dat de Nederlandse taal noodzakelijk is bij integratie en hij zeer goed Nederlands zou trachten te spreken, wat wordt gestaafd met een verklaring van het CVO Deurne-Antwerpen dd. 07.12.2010 en met een bewijs van inschrijving dd. 08.12.2010 en al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkene zich wel degelijk zou hebben aangepast aan onze levenswijze, zich volledig zou trachten te integreren en heel veel moeite zou doen en hij eindelijk rust en stabiliteit zou hebben gevonden en betrokkene een attest dd. 05.06.2002 basisveiligheid VCA (B-VCA) en een beëindiging beroepsopleiding dd. 24.06.2002 voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 05.10.1999, werd afgesloten op 28.02.2002 met de beslissing 'Oude asielprocedure - niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 04.03.2002. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets minder dan twee jaar en vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij zou nog altijd gezocht worden en zijn leven zou in gevaar zijn. Betrokkene zal onmiddellijk gearresteerd worden en zal onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende folteringen of straffen. Bij een terugkeer zou betrokkene dan ook een ernstig risico lopen om zich te moeten verantwoorden en zou hij dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon. Hij zou dan ook niet kunnen terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Betrokkene zou angst hebben om terug te keren naar Albanië, zijn veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden en hij zou vrezen voor zijn leven. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terug kan omwille van bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat het voor hem zeer moeilijk, quasi onmogelijk zou zijn om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. Betrokkene zou niets of niemand meer hebben om naar terug te keren. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Betrokkene haalt aan dat hij hier in België zijn vriendin zou hebben leren kennen, met wie hij nu zou samenwonen, en dat zij een feitelijk gezin zouden vormen. Hij beroept zich hieromtrent op artikel 8 EVRM. Aangaande de vermeende schending van dit artikel, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene zich in België steeds goed zou hebben gedragen en hij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de synthesememorie voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt dat hij niet begrijpt waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De beslissing zou niet duidelijk maken waarom integratie geen grond kan

zijn voor regularisatie. De formele motiveringsplicht werd geschonden. Zijn langdurig verblijf en integratie zouden een buitengewone omstandigheid zijn. Hij zou hier 13 jaar wonen en heeft een partner. De aanvraag werd op 11 december 2009 ontvankelijk verklaard maar ongegrond omdat er geen stukken waren omtrent zijn lokale verankering. Nu zouden die elementen wel in het dossier zitten, en wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Het vertrouwensbeginsel is geschonden. Volgens verzoeker kan "de Instructie" nog steeds binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris worden toegepast. Het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. Er is tot op heden geen enkele mededeling geweest vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken of de staatssecretaris waaruit zou blijken dat de criteria niet meer aangehaald mogen worden. Alle vreemdelingen die een beslissing hebben gekregen op grond van deze instructie moeten volgens verzoeker een nieuwe beslissing krijgen. Deze instructie werd door alle media bekend gemaakt. Verzoeker verwijst naar statistieken en mediaberichten die gepubliceerd zijn. Er werden nooit zoveel mensen geregulariseerd. Er zou sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf omdat hij geen toekomst heeft in eigen land. De asielprocedure zou niet afgesloten zijn op 28 februari 2002, maar op 11 mei 2005. De beslissing zou op dit punt onzorgvuldig zijn. De asielprocedure zou dus vijf jaar en zeven maanden hebben geduurd waardoor regularisatie op basis van de instructie mogelijk zou zijn. Verzoeker stelt dat hij onderworpen wordt aan foltering en als hij terugkeert naar zijn thuisland, dit is een buitengewone omstandigheid. Hij zou nieuwe elementen hebben aangebracht omtrent de situatie in Albanië en kan alleen maar op mediaberichten afgaan. Hij zou inderdaad 21 jaar in Albanië hebben gewoond, maar woont nu ook 13 jaar in België en zou zich niet tot kennissen in zijn land kunnen wenden voor ondersteuning na al die tijd. Verzoekende partij meent ook dat artikel 8 EVRM werd geschonden, wegens zijn relatie met zijn partner. Als er twijfels zouden zijn over zijn integratie, dan had hij moeten verschijnen voor de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen. Verzoekende partij stelt dat criterium 2.8B van de instructie op hem van toepassing is omdat hij een arbeidscontract kan voorleggen.

2.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie "*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*", omdat "*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*" en omdat "*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*".

Verzoeker stelt dat de instructie van 19 juni 2009 diende te worden toegepast, dat de staatssecretaris zich ertoe had verbonden om betrokken instructie te blijven toepassen, dat hij onder de criteria 2.8.B valt van die instructie en bijgevolg recht op verblijf zou moeten krijgen.

De beslissing stelt op correcte wijze dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Verzoeker stelt dat de staatssecretaris er zich toe verbonden had om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de vernietigde instructie van 19 juli 2009 de blijven toepassen. Verzoeker gaat voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Verzoekers beschouwing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in het verleden geëngageerd heeft deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet. Een goede integratie in België en een langdurig verblijf in België kunnen een reden zijn om verzoekende partij te regulariseren, maar het betreft geen verplichting (RvS, nr. 133.915, van 14 juli 2004). Verzoeker kan moeilijk volhouden dat de aanvraag werd afgewezen, enkel en alleen door te stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Het betoog dat hij zou moeten verschijnen voor de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen kan derhalve niet worden gevolgd.

2.3. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom elk van de ingeroepen elementen niet beschouwd kunnen worden als buitengewone omstandigheid. De machtiging om verblijf bij toepassing van de vreemdelingenwet is slechts een gunst die de staatssecretaris in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid kan toekennen.

De Raad stelt vast dat aangaande de integratie van verzoeker omstandig wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De elementen die verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, in het kader van de instructie van 19 juli 2009, werden wel onderzocht bij de behandeling van verzoekers aanvraag, doch niet in het licht van de instructie. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing op incorrecte wijze gemotiveerd werd. De gemachtigde heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker, gelet op de door hem aangevoerde elementen, in aanmerking komt voor regularisatie, zonder beroep te doen op de criteria van de instructie.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kent de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

2.4. Verzoeker roept de schending van het gelijkheidsbeginsel in.

Verzoeker toont echter niet aan welke aanvragen anders worden beoordeeld en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze 'gevallen' vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.

Een schending van het vertrouwensbeginsel is niet aan de orde. Er is namelijk geen sprake van een bestuurlijke vergissing, en bovendien is er een gewichtige reden waarom de instructie niet meer kan worden toegepast, met name de vernietiging door de Raad van State.

2.5. Verzoeker roept eveneens de schending van artikel 3 van het EVRM in.

Hij verwees in zijn aanvraag naar de schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelde dat hij angst had voor zijn veiligheid en dat hij, door de terugkeer naar Albanië, een ernstig risico zou lopen voor zijn leven.

In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gesteld dat de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone omstandigheden geldt:

“Betrokkene beweert dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij zou nog altijd gezocht worden en zijn leven zou in gevaar zijn. Betrokkene zal onmiddellijk gearresteerd worden en zal onderworpen worden aan onmenselijke of vernederende folteringen of straffen. Bij een terugkeer zou betrokkene dan ook een ernstig risico lopen om zich te moeten verantwoorden en zou hij dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon. Hij zou dan ook niet kunnen terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Betrokkene zou angst hebben om terug te keren naar Albanië, zijn veiligheid zou er niet kunnen gegarandeerd worden en hij zou vrezen voor zijn leven. Hij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet terug kan omwille van bovenvermelde redenen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.”

Verzoeker heeft zijn beweringen met geen begin van bewijs aangetoond. Verzoeker toont de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM niet aan.

2.6. Verzoeker verwijst ook naar zijn integratie en langdurig verblijf, en argumenteert dat daarom de aanvraag ontvankelijk moest worden verklaard.

In de beslissing wordt uitvoerig ingegaan op de argumenten die verzoekende partij heeft aangehaald om geregulariseerd te worden. Hierover wordt gezegd dat de elementen die betrekking hebben op integratie, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De beoordeling ten gronde kan pas gebeuren van zodra er buitengewone omstandigheden aangetoond zijn, en de aanvraag ontvankelijk is. De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

2.7. Verzoeker zegt niets of niemand meer te hebben om naar terug te keren in zijn thuisland. Dit lijkt zeer onwaarschijnlijk en wordt door hem niet hard gemaakt. Verzoeker verblijft naar eigen zeggen 13 jaar in België, waarvan een lange periode in illegaliteit. Voor zijn beweerde komst naar België heeft verzoeker 21 jaar in zijn thuisland gewoond. Het is weinig waarschijnlijk, minstens werd niet aangetoond, dat verzoeker niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in Albanië.

2.8. Verzoeker voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM. In de aanvraag vermeldt verzoeker als buitengewone omstandigheid dat hij een vriendin heeft.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM:

“Betrokkene haalt aan dat hij hier in België zijn vriendin zou hebben leren kennen, met wie hij nu zou samenwonen, en dat zij een feitelijk gezin zouden vormen. Hij beroept zich hieromtrent op artikel 8 EVRM. Aangaande de vermeende schending van dit artikel, dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene zich in België steeds goed zou hebben gedragen en hij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zou hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Hieruit blijkt dat het bestuur rekening heeft gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker alsook een belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM heeft gemaakt. In deze belangenafweging werd in het bijzonder nagegaan of het privé- en gezinsleven van de verzoeker, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad stelt vast dat verzoeker de concrete motieven betreffende zijn privé- en gezinsleven in België, zoals uitgedrukt in de bestreden beslissing, niet op ernstige wijze weerlegt. Met name stelt het bestuur dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de sociale relaties, hetgeen verzoeker niet betwist, en dat een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, hetgeen verzoeker evenmin betwist. Door deze concrete motieven niet te betwisten, toont verzoeker niet aan dat het kennelijk onredelijk is van het bestuur om vast te stellen dat een *“terugkeer naar het land van herkomst om daar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezin- en privéleven”*. Verzoeker maakt met zijn betoog derhalve niet aannemelijk dat het aangehaalde gezins- en privéleven een buitengewone omstandigheid uitmaken die het voor hem onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen.

Voorts moet er op worden gewezen dat er in casu enkel een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voorligt waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. De bestreden onontvankelijkheidsbeslissing verantwoordt enkel waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend; enige uitspraak over de gegrondheid van de aanspraak op een verblijfsmachtiging wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing niet gedaan.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door het bestuur of het door verzoeker ingeroepen privé- en gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen. Dit gegeven belet ook niet dat verzoeker de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont, samengevat, niet aan dat het bestuur de elementen, zoals aangehaald in de aanvraag, die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont evenmin aan dat de bescherming van haar gezins- en privéleven, zoals kenbaar gemaakt aan het bestuur, onder artikel 8 van het EVRM werd miskend, nu blijkt dat er een belangenafweging heeft plaatsgevonden omtrent de aangehaalde elementen die deel uitmaken van haar gezins- en privéleven, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.9. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC